

ADENG

Mit højeste ønske er en skoleuniform

 DORTHE NIELSEN WILLIAM VEST-LILLESØE

“Jeg vil rigtig gerne fortsætte med at gå i skole. Men jeg ved ikke, om min mor bliver ved med at have penge til det.” Det er 12-årige Adeng, som fortæller. Smilet i de brune øjne forsvinder ved tanken. Adeng går i 5. klasse på en pigeskole i byen Aweil i den nordvestlige del af Sydsudan. Det er en stor skole med næsten 1.200 elever.

“Mit højeste ønske er at få en skoleuniform,” fortsætter hun. “Jeg har gået på skolen i næsten fem år, men jeg har aldrig haft en uniform. Alle de store elever har skoleuniformer, og til næste år skal jeg op i 6. klasse.”

Adengs familie

Adeng har sin far og mor og seks søskende – fem ældre brødre og en lillesøster. Men de bor ikke alle sammen i Aweil lige nu. “Mine tre ældste brødre er soldater. Det er lang tid siden, vi har set dem. Vi ved ikke, hvor de er henne. Min far er rejst tilbage til Khartoum. Denne gang tror jeg ikke, han kommer tilbage.” Stemmen er lav, og hun kigger væk. “Jeg er ked af, han er rejst. Jeg vil helst have, at han er her sammen med os. Han sagde ikke engang farvel,” forklarer hun.

Khartoum er hovedstaden i Sudan. Her boede hele familien sammen i en del år. Dengang gik de store drenge i arabisk skole. Da Sydsudan blev selvstændigt i 2011, flyttede de tilbage til Aweil. Faren er flere gange siden rejst til Khartoum for at arbejde.

Lige nu består familien altså af moren, to brødre på 16 og 18 år, en lillesøster på 3 år og Adeng selv på 12 år. De bor i tre små hytter,

som er lavet af sivmåtter – nogle steder er taget gjort regntæt med plastik. De bruger den ene hytte som køkken. Der er ikke elektricitet og vand i husene. Vandet henter de ved en pumpe tæt på skolen. De har en lille solcellelampe, som man kan læse ved om aftenen.

Adengs mor har en te-shop

På en støvet grusvej tæt ved markedet har Adengs mor, Nethalima, sin te-shop. Hver dag sælger hun mange forskellige slags te og små snacks. Teen serveres i glas. I den lille café med plastikstolene holder folk en pause fra hverdagens mange gøremål. Vandet i den lille kedel koger. Hun vasker glassene af, så de er klar til de næste kunder. Nethalima smiler lidt genert, mens hun fortæller. "Jeg er alene om børnene nu. Vi må klare os, så godt vi kan. Jeg håber, mine sønner finder et arbejde, så de også tjener penge til familien." Folk har ikke mærket så meget til borgerkrigen i Aweil. Men området er meget fattigt. Udviklingen er næsten gået i stå. Hvert år i den tørre tid mangler der mad og vand til både

Man kan smage mange forskellige slags te i Nethalimas te-shop.

Adengs bedste veninde, Awein, er 14 år. Hun måtte gå ud af skolen i 2. klasse, da hendes mor døde. Hun håber, det en dag er muligt at komme i skole igen.

mennesker og dyr. Det er derfor, Adeng ikke ved, om hun kan fortsætte i skolen.

Adengs bedste veninde måtte stoppe i skolen

Adengs bedste veninde hedder Awein. De begyndte sammen i skole i 1. klasse. Midt i 2. klasse blev Aweins mor syg og døde. Derfor måtte hun gå ud af skolen for at passe huset og sine yngre søskende. Hendes far har giftet sig igen, men familien har stadig ikke råd til at sende Awein i skole.

De to veninder mødes hver dag. Tit har de skolebøgerne fremme. Adeng læser højt og viser opgaverne til Awein, så hun kan følge lidt med. "Det er ikke så nemt," forklarer Adeng, "og jeg håber stadig, at Awein en dag kan komme med i skole."

"Men vi laver også andre ting," tilføjer Awein med et smil. "Vi sjipper og synger. Hver fredag og lørdag går vi i en klub i vores kirke. Her mødes vi med en masse andre og synger og danser. Vi glæder os altid til de dage."

Det er ikke hver dag, der er tid til de sjove ting. Begge pigerne har nok at se til med mange huslige pligter. De henter vand ved brønden, laver mad, vasker op og passer deres mindre søskende.

Skolen er vigtig

Adeng forklarer, at hendes skole mangler lokaler. Derfor er der alt for mange elever i klasseværelserne. "Hvis vi er der alle sammen, er der nok 80 elever i et lokale. Nogle af os må sidde på gulvet." Adeng trækker på skulderen. Efter en pause tilføjer hun:

Adeng har fået købt det røde og gule stof til skoleuniformen. Nu skal det afleveres til den lokale skrædder, som skal sy den.

Adeng står foran én af familiens tre små hytter. Man kan se, hvordan sivmåtterne er bundet fast med snor. Og lidt af den grønne plastik stikker frem under taget.

Cecilia Alfred Majok er skoleinspektør på Adengs skole, Salam Girls Primary School. Hun synes, det er godt med pigeskoler. "Pigerne bliver ikke forstyrret. De tør mere, når der kun er piger, og så lærer de jo mere," fastslår hun.

"Men jeg er virkelig glad for min skole. Mit bedste fag er engelsk – vores lærer er rigtig god. Han laver sjove lege på engelsk, selv om vi er så mange."

Hendes mor lytter til hendes fortælling. "Jeg har kun gået lidt i skole. Jeg kan ikke læse og skrive. Men jeg vil gerne have, at min datter kan fortsætte i skolen og få en uddannelse," siger hun. Hun peger på den yngste datter, Adut på 3 år, som leger i et hjørne. "Hvis begge mine piger går i skole, kan de måske få en uddannelse. Så kan de bedre klare sig, og de kan også hjælpe mig, når jeg bliver gammel. Heldigvis har jeg tjent penge nok til en skoleuniform til Adeng," siger hun og finder pengene frem.

Glæden lyser ud af Adengs øjne. Sammen med Awein skynder hun sig ned til markedet for at købe stoffet i skolens røde og gule farver. Skolen har holdt nogle ugers ferie. Adeng håber, at skrædderen kan nå at sy uniformen, så hun kan have den på, når den åbner igen.

På hjemmesiden kan du finde billeder fra byen Aweil. Du kan se en film om den dag, Adeng får syet sin nye skoleuniform. Du kan også se, hvilke fag de har i skolen i Sydsudan.

**HELEVERDENISKOLE.DK/
ADENG**

